

การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรคภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด

A Study on Actor Coaching and Directing Processes in Short Horror Film Production through Improvisational Acting Techniques

ภัทรนันท์ ไชยะสิน

Pattaranun Waitayasin

Corresponding author, E-mail : pattaranun@g.swu.ac.th

Received : November 6, 2025
Revised : December 16, 2025
Accepted : December 19, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรคภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรคภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด และ 2) เพื่อศึกษาผลของการสื่อสารและการรับรู้จากผู้ชมผ่านผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญที่ใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด โดยดำเนินการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง และ การสัมภาษณ์เชิงลึกกับนิสิตที่เป็นสร้างสรรคนวัตกรรมสื่อสารนิพนธ์ ในตำแหน่งหน้าที่ผู้กำกับการแสดง ผู้ฝึกนักแสดง และนักแสดงในสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง คือ ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday, ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia และ ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way ซึ่ง สะท้อนให้เห็นถึงการทำงานผลงานสร้างสรรคที่สะท้อนให้เห็นผลการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด ตลอดจนการศึกษาและวิเคราะห์เชิงข้อมูลเกี่ยวกับบทวิจารณ์ภาพยนตร์สั้นทั้ง 3 เรื่อง จากนักวิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิใน

สายภาพยนตร์สั้น จากเวทีเสวนาและบทวิจารณ์ออนไลน์ เพื่อศึกษาผลของการสื่อสารและการรับรู้จากผู้ชม ซึ่งผลการวิจัย พบว่า การฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงในภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญที่ใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด มุ่งเน้นการสร้างควมไว้วางใจและการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด เกิดความสดใหม่ นักแสดงฝึกคิดเร็วและตอบสนองอารมณ์อย่างเหมาะสม เช่น ความกลัวหรือความตื่นตระหนก ผ่านกิจกรรมกลุ่ม การฝึกฝนการตอบสนองในฉากที่ไม่มีบทพูด รวมทั้งการเคลื่อนไหวร่างกาย ส่วนผู้กำกับการแสดงต้องสร้างบรรยากาศในกองถ่ายและปรับเปลี่ยนสถานการณ์ตามความสามารถของนักแสดง เพื่อเสริมสร้างอารมณ์ในฉากและเพิ่มความสมจริงให้ผู้ชม เทคนิคเหล่านี้ช่วยเพิ่มความตึงเครียดและความน่ากลัวในภาพยนตร์สยองขวัญ สำหรับผลการสื่อสารและการรับรู้จากผู้ชม พบว่า ภาพยนตร์สั้นเรื่อง Happy Bitterday ได้รับการตอบรับอย่างดีจากนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ โดยทักษะการแสดงสามารถกระตุ้นความรู้สึกหวาดกลัว ลุ้นระทึก และตึงเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน ภาพยนตร์สั้นเรื่อง A long way นักแสดงไม่สามารถสื่อสารอารมณ์ได้ชัดเจนทำให้ผู้ชมไม่เข้าใจแรงกระตุ้นที่แท้จริงของตัวละคร

ในขณะที่ ภาพยนตร์สั้นเรื่อง *Lucretia* ทักษะการแสดงแบบ ดันสติมีความแนบเนียนสูงจนผู้ชมเชื่อว่าเป็นการแสดงที่อยู่ใน บทภาพยนตร์ที่เตรียมไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการดันสติที่มีประสิทธิภาพสามารถบูรณาการเข้ากับบทได้อย่างลงตัว

คำสำคัญ: กระบวนการฝึกนักแสดง, การกำกับแสดง, ภาพยนตร์สั้น, สยองขวัญ, เทคนิคการแสดงแบบดันสติ

Abstract

A Study on Actor Coaching and Directing Processes in Short Horror Film Production through Improvisational Acting Techniques, aims to: (1) examine the process of actor coaching and directing in the creation of short horror films using improvisational acting techniques, and (2) explore the communication effects and audience perception derived from short horror films employing such techniques. As a researcher, I studied a document-based analysis of three innovative short film theses produced by students of the Cinema and Digital Media Program; at College of Social Communication Innovation in 2023: *Happy Bitterday*, *Lucretia*, and *A Long Way*, in-depth interviews with directors, acting coaches, and actors, as well as a data-based analysis of critical reviews from scholars, film critics, and industry experts in short filmmaking gathered from panel discussions and online critiques to examine the communication effects and audience perception. These works were selected as they exemplify creative processes and reflect the practical outcomes of actor coaching and directing using improvisational methods within the short horror film genre. Findings reveal that actor training and directing grounded in improvisation focus primarily on cultivating trust and adaptability in unforeseen situations. Actors develop rapid emotional responses—such as fear or panic—through group exercises, unscripted interactional training and movements. Directors, in turn, are required to design on-set environments that encourage spontaneity and adjust situational contexts according to the actors' reactions and abilities. This approach enhances emotional authenticity and intensifies the realism perceived by

viewers. Consequently, the improvisational techniques effectively heightens dramatic tension and reinforces the sense of fear within short horror film. Regarding the communication effects and audience perception, *Happy Bitterday* received positive responses from scholars and experts, with acting skills effectively evoking fear, suspense, and tension. In contrast, *A Long Way* showed weaknesses in emotional communication, leaving audiences unclear about the characters' true motivations. Meanwhile, *Lucretia* demonstrated highly seamless improvisational acting that audiences perceived as fully scripted performance, indicating that effective improvisation can be thoroughly integrated with the screenplay.

Keyword : The Process of Actor Coaching, Directing, Short Film, Horror Film, Improvisational Acting Techniques

บทนำ

ในปัจจุบันการสร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์สั้นมีแนวทางและเทคนิคที่หลากหลาย ไม่มีข้อจำกัดในการสร้างสรรค์มากเท่ากับยุคที่ผ่านมา เนื่องจากการเข้าสู่ยุคหลังสมัยใหม่ (Post-Modern) ของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะรวมทั้งผลงานภาพยนตร์สั้น ซึ่งนับว่าเป็นการผสมผสาน บูรณาการศาสตร์-ความรู้ เทคนิค กระบวนการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นที่มีแนวทางใหม่ๆ เกิดขึ้นอย่างไร้เส้นกันแบ่ง ทั้งในด้านการสร้างสรรค์ในเชิงผลงานศิลปะ และ ผลงานในเชิงอุตสาหกรรมบันเทิง ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ผลงานภาพยนตร์สั้นมีความน่าสนใจและโดดเด่น คือ ทักษะการแสดงและการสร้างตัวละครของนักแสดง ซึ่งสามารถดึงดูดให้ผู้ชมสามารถติดตามเรื่องได้ตั้งแต่ต้นจนจบ (Honthaner, 2010)

กระบวนการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ขนาดยาว (Feature Film) หรือ การสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้น (Short Film) จึงเป็นขั้นตอนสำคัญที่นำไปสู่คุณภาพของผลงานที่ดี สามารถสื่อสาร “สาร” หรือ “Message” รวมทั้งการนำเสนอประเด็น และข้อคิดไปยังผู้ชม ซึ่ง ภาพยนตร์เป็นหนึ่งศาสตร์แขนงวิชาที่มีบทบาทสำคัญในด้านกำลังการผลิต สร้างสรรค์ การตลาด โฆษณา ประชาสัมพันธ์ ตลอดจนการลงทุนด้วยจำนวนเงินที่สูงกว่าสื่อบันเทิงประเภทอื่นๆ พื้นฐานที่สำคัญสำหรับงานภาพยนตร์ คือ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับคุณ

ลักษณะหรือเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและมีความแตกต่างจากสื่อบันเทิงประเภทอื่นๆ ภาพยนตร์ 1 เรื่อง มีคุณลักษณะเฉพาะและความสำคัญในหลากหลายมิติ ตั้งแต่การรับชมเพื่อความบันเทิง ผ่อนคลาย ข้อคิด คติสอนใจที่ได้รับจากการชมภาพยนตร์ สุนทรียศาสตร์ในองค์ประกอบต่างๆ ของงานภาพยนตร์ ตลอดจนการใช้สื่อภาพยนตร์เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงสังคม และโน้มน้าวใจในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์เป็น 2 ประเภท คือ ภาพยนตร์ในฐานะศิลปะ และ ภาพยนตร์ในฐานะอุตสาหกรรม ตามที่ สมสุข หินวิมาน และคณะ (2558) สามารถสรุปใจความสำคัญ คือ ภาพยนตร์ในฐานะศิลปะที่มีความซับซ้อนและรวมศาสตร์หลายแขนงเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบทที่ต้องอาศัยความรู้ทางประวัติศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ และนิติศาสตร์ รวมถึงทักษะด้านการจัดองค์ประกอบภาพ การออกแบบเสื้อผ้า การแสดง การทำเทคนิคพิเศษ การแต่งเพลงประกอบ และการสร้างฉากภาพยนตร์ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ศิลปะแขนงที่ 7” เพราะเป็นการผสมผสานศิลปะ 6 แขนงเข้าด้วยกัน ได้แก่ สถาปัตยกรรม (ฉาก) ประติมากรรม (อุปกรณ์ประกอบฉาก) จิตรกรรม (ภาพ) คีตกกรรม (ดนตรีประกอบ) วรรณกรรม (บทภาพยนตร์) นาฏกรรม (การแสดง) ภาพยนตร์ในฐานะอุตสาหกรรม ซึ่งนอกจากคุณค่าทางศิลปะแล้ว ภาพยนตร์ยังเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่นำสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมมาผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และเทคโนโลยี เพื่อสร้างสินค้าและบริการที่มีมูลค่าเชิงพาณิชย์และสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับสังคม

การแสดง หรือ นาฏกรรม จึงเป็นหนึ่งในเครื่องมือของการสื่อสารที่สามารถเทียบเคียง จาลอง สะท้อนมาจากสถานการณ์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง นำมาใช้เป็นเครื่องมือของการสื่อสาร นำเสนอ และสร้างสรรค์ในงานภาพยนตร์ เนื่องจาก การแสดง เป็นส่วนหนึ่งของ “ภาพ” หรือ “Mise en scene” ในงานภาพยนตร์ (Rabiger, 2008) รวมทั้งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าถึงเรื่องราว สถานการณ์ เหตุการณ์ ปัญหา ความขัดแย้ง ตลอดจน การนำเสนอประเด็นเรื่องราวต่างๆ ให้ข้อคิด ตลอดจนการยกระดับจิตใจอยู่เสมอๆ ด้วยศาสตร์การแสดงนั้นมีขั้นตอน กระบวนการ กลวิธีต่างๆ อันหลากหลายรวมทั้ง ศาสตร์วิชาความรู้ด้านการแสดงและการฝึกการแสดง ผู้วิจัยจึงมองเห็นคุณประโยชน์ของการฝึกการแสดงแบบด้นสด (Improvisation) ที่ผู้ฝึกการแสดงสามารถแสดงออกหรือกระทำในรูปแบบใดก็ได้ต่อสถานการณ์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ในขณะนั้น ตามความรู้สึก เจื่อนไซ ความขัดแย้งที่เข้ามากระทบจิตใจ (McGaw, Stilson, & Clark, 2014) ตลอดจนผู้วิจัยมองเห็นว่าเทคนิคการแสดงแบบด้นสด สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในภาพยนตร์แนวสยองขวัญได้อย่างน่าสนใจ เนื่องจากนักแสดงจำเป็นต้องถ่ายทอดบทบาท เรื่องราว จินตนาการ และ กระตุ้นความรู้สึกร่วมให้ผู้ชม (Kawin, 2012) โดยที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงที่เกิดขึ้นในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยการแสดงแบบด้นสด ซึ่งสามารถเป็นกรณีศึกษา หรือ เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงได้ ซึ่งผู้วิจัยได้มีการกำหนดคำถามในงานวิจัยเรื่องนี้ คือ การฝึกการแสดงและกำกับการแสดงด้วยเทคนิคการแสดงแบบด้นสดสามารถนำมาใช้ในการแสดง การเล่าเรื่องตามองค์ประกอบของผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างไร

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การฝึกการแสดง เป็นหนึ่งขั้นตอนของการเรียนรู้ในศาสตร์ทางด้านการละครหรือการสื่อสารทางการแสดง ซึ่งการฝึกการแสดงในแต่ละครั้งนั้น ผู้ฝึกสอนหรืออาจารย์นั้นสามารถสังเกตพฤติกรรมต่างๆของผู้เรียนได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมทางด้านสมาธิ จินตนาการ การกระทำ การแสดงออกในด้านต่างๆ ต่อโจทย์หรือกิจกรรม ที่ผู้ฝึกสอนกำหนดให้ ซึ่งห้องสำหรับการฝึกการแสดงเปรียบเสมือนห้องทดลองปฏิบัติการแสดง (Theatre Laboratory) สดใส พันธุมโกมล (2537:10) ซึ่งการฝึกการแสดง เป็นการศึกษาทักษะและประสบการณ์ด้านการแสดง โดยจะมีการฝึกหลายๆด้าน เช่น การผ่อนคลายร่างกาย การทำสมาธิ การฝึกเสียง การเคลื่อนไหวร่างกายบนเวที เป็นต้น ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานที่จะทำให้นักแสดงหรือผู้เรียนการแสดง แสดงได้เป็นธรรมชาติและมีประสิทธิภาพ นอกเหนือจากการมีพรสวรรค์แล้ว ดังนั้น การฝึกหรือการเรียนการแสดงจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อนักแสดงหรือผู้เรียนการแสดง ซึ่งสามารถนำมาใช้การฝึกซ้อมการแสดง (Workshop) ในช่วงเตรียมการถ่ายทำ หรือ การเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนถึงวันถ่ายทำ

ตามที่ มัทนี รัตน์ (2555) ได้กล่าวถึงลักษณะของการแสดงที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการแสดง สามารถสรุปได้ดังนี้ การแสดง (Acting) เป็นศิลปะสาขาหนึ่งที่มนุษย์กระทำมาตั้งแต่เกิด และกระทำอยู่ทุกวันในบทบาทต่างๆ เพื่อสื่อสาร เรื่องราวความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ให้ผู้อื่นรู้

เห็นและมีความรู้สึกร่วมด้วย หรือได้รับความบันเทิง หรือได้รับความรู้ ข่าวสาร เรื่องราว นักแสดง (Actor) เป็นผู้ถ่ายทอดตีบท และตีความหมายของบทที่เป็นวรรณกรรม ออกมาเป็นท่าทาง การกระทำด้วยร่างกาย (Physical actions) การกระทำด้วยเสียง (Vocal action) ด้วยคำพูด หรือบทสนทนา (Dialogue) ให้ผู้ชม (Audience) ได้เห็นภาพ (Visual presentation) ประหนึ่งว่าเป็นความจริงที่เกิดขึ้นในชีวิต แต่เป็นความจริงที่เกิดจากการสมมติที่เลียนแบบ (Imitation) ชีวิตและธรรมชาติจำลองมา กำหนดเวลา ช่วงหนึ่งที่จำกัด และในสถานที่ที่จำกัด (Limited time and space) นักแสดงที่เก่งจะต้องสามารถเข้าใจผู้ชมให้ติดตาม และเห็นคล้อยไปด้วยกับการแสดงของเขา ความสามารถนี้อาจมีบางส่วนที่มาจากพรสวรรค์ (Talent) โดยกำเนิด แต่ส่วนใหญ่จะต้องมาจากความชำนาญและประสบการณ์ที่ได้จากการฝึกฝน การเรียนรู้ การฝึกซ้อมและเทคนิคต่างๆ ที่เกี่ยวกับการแสดงด้วย ซึ่งทุกคนสามารถทำได้ ถ้าสนใจที่จะพัฒนาทักษะและความสามารถของตนเองให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพขึ้น

ทฤษฎีการแสดงแบบด้นสด คือ กระบวนการสร้างสรรค์การแสดงที่เกิดขึ้นในทันที (Spontaneity) โดยปราศจากการเตรียมบทพูดหรือการกำหนดฉากล่วงหน้าอย่างละเอียด โดยมีรากฐานมาจากแนวคิดของนักทฤษฎีสำคัญ โดยที่ทฤษฎีนี้เน้นการฝึกฝนนักแสดงให้เกิด ความไวในการตอบสนอง (Responsiveness) ต่อสถานการณ์ “การยอมรับและต่อยอด” (หลักการ “Yes, And...”) และการอยู่กับ “ปัจจุบันขณะ” (Being Present) เพื่อให้การแสดงออกมาอย่างเป็นธรรมชาติและมีความจริงใจทางอารมณ์สูง ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ เพราะช่วยให้นักแสดงเข้าถึงปฏิกิริยาของความกลัวได้อย่างดิบและคาดเดาไม่ได้ (Kilroy, 2024)

การแสดงด้นสด (Improvisation) ในวงการการแสดง หรือ วงการภาพยนตร์ หมายถึง การที่นักแสดงสวมบทบาท และแสดงออกมาโดยปราศจากการซ้อมล่วงหน้าหรือบทภาพยนตร์ที่เตรียมไว้ นักแสดงอาจทราบล่วงหน้าว่าจะต้องแสดงด้นสด หรืออาจจำเป็นต้องใช้ทักษะนี้ระหว่างการแสดงเมื่อลืมบทหรือเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้น การแสดงด้นสดปรากฏในบริบทที่หลากหลาย (Aquilina, 2025)

แนวคิดการฝึกการแสดง (Actor Coaching) เป็นระบบวิธีการที่ออกแบบมาเพื่อพัฒนาเครื่องมือของนักแสดง ทั้งร่างกาย เสียง และจิตใจ ให้สามารถสร้างสรรค์ตัวละคร และถ่ายทอดสถานการณ์ได้อย่างน่าเชื่อถือและมีชีวิตชีวา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแสดงปฏิกิริยาของ ความกลัว ที่

ต้องอาศัยความเป็นธรรมชาติและสัญชาตญาณ ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มแนวคิดหลักที่สอดคล้องกับการใช้เทคนิคด้นสดในหนังสือของชวัญออกได้ ดังนี้

1.ทฤษฎีระบบของคอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี (Konstantin Stanislavski's System) แนวคิดพื้นฐานของระบบนี้คือการให้นักแสดงใช้ชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติและมีเหตุผลตามสถานการณ์ที่กำหนด (Given Circumstances) โดยมีเครื่องมือสำคัญที่เชื่อมโยงกับการด้นสด กล่าวคือ **มนต์สมมติ (Magic If)** เป็นการตั้งคำถามว่า “ถ้าเป็นฉันจะทำอย่างไรในสถานการณ์นั้น?” เพื่อให้นักแสดงใช้จินตนาการเชื่อมโยงกับความรู้สึกจริงของตนเองเข้ากับสถานการณ์ของตัวละคร ซึ่งเป็นพื้นฐานของการด้นสดที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ฉับพลัน **วัตถุประสงค์ (Objective)** คือ การกำหนดสิ่งที่ตัวละครต้องการในฉากนั้น ๆ อย่างชัดเจน แม้จะการใช้การด้นสดก็ยังคงต้องมีเป้าหมายของตัวละครกำกับอยู่ เพื่อให้ปฏิกิริยาที่ออกมามีความมุ่งมั่นและมีทิศทาง และ **การเข้าถึงอารมณ์จากภายใน (Emotional Recall/Sense Memory)** ถึงแม้จะมีการตีความและพัฒนามาหลายรูปแบบ แต่แนวคิดนี้มีเป้าหมายให้นักแสดงสามารถดึงเอาความรู้สึกที่แท้จริงจากประสบการณ์ส่วนตัวมาปรับใช้ เพื่อให้การแสดงมีความกลัวมีความสมจริง (Stanislavsky, 2018)

2.เทคนิค ไมส์เนอร์ (Meisner Technique) เทคนิคนี้พัฒนามาจากระบบของ Stanislavski โดย Sanford Meisner แต่เน้นที่ปฏิกิริยาของนักแสดงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นจาก คู่แสดงในปัจจุบันขณะอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงด้นสด กล่าวคือ **แบบฝึกหัดการพูดซ้ำ (Repetition Exercise)** เป็นการฝึกให้นักแสดงหยุด “คิด” และหันมา “สังเกต” และ “ตอบสนอง” ต่อการกระทำทางอารมณ์และร่างกายของคู่แสดงอย่างสัญชาตญาณและเป็นธรรมชาติ โดยการใช้คำพูดเดิมซ้ำ ๆ จนกระทั่งเกิดปฏิกิริยาที่จริงใจ ซึ่งช่วยในการสร้างฉากสยองขวัญที่ปฏิกิริยาของตัวละครต่อภัยคุกคามของคนอื่นจะต้องเกิดขึ้นทันที **การเตรียมความพร้อมทางอารมณ์ (Emotional Preparation)** นักแสดงใช้ความจำหรือจินตนาการเพื่อเข้าสู่สภาวะอารมณ์ที่เหมาะสมก่อนเริ่มฉาก แต่เมื่อเริ่มแล้ว การกระทำและปฏิกิริยาจะต้องขึ้นอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับคู่แสดงเท่านั้น (Sparks, 2021) แนวคิดนี้สนับสนุนการด้นสดที่ต้องการให้ปฏิกิริยาของความกลัวเกิดขึ้นอย่างสดใหม่และไม่ปรุงแต่ง

3.แนวทางการแสดงแบบจิต-กาย (Psychophysical Actor Coaching) แนวคิดนี้เน้นการฝึกฝนร่างกายและจิตใจควบคู่กันเพื่อสร้าง “ความพร้อม” (Presence) ให้กับ

นักแสดง โดยเฉพาะทฤษฎีของ ฟิลลิป ซาร์ริลลี (Phillip Zarrilli) ที่นำหลักการฝึกสมาธิและการต่อสู้จากเอเชียมาประยุกต์ใช้ กล่าวคือ **ความพร้อมของนักแสดง (Actor's Presence)** คือ สภาวะที่นักแสดงมีความตื่นตัวทางกายและจิตอย่างเต็มที่ สามารถรับรู้และตอบสนองต่อสิ่งรอบตัวได้อย่างมีสติ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินสวดสยองขวัญที่ต้องการให้นักแสดงมีสมาธิอยู่กับความตึงเครียดของสถานการณ์ และ **การแสดงเป็นปรากฏการณ์ (Acting as an Embodied Phenomenon)** การแสดงไม่ใช่แค่การเลียนแบบ แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดจากการทำงานสัมพันธ์กันของร่างกาย จิตใจ และสมอง ทำให้เกิดการสื่อสารพลังงานที่ทรงพลังต่อผู้ชม (Zarrilli, 2019)

การกำกับการแสดง หรือ การกำกับภาพยนตร์สั้น นับว่าเป็นขั้นตอนพื้นฐานของการกำกับ ควบคุม และ ฝึกสอนการแสดงให้กับนักแสดง เพื่อให้นักแสดงสามารถนำเสนอ ลักษณะ ความต้องการ เป้าหมาย และความขัดแย้งของตัวละครออกมาได้ชัดเจนมากที่สุด โดยที่ผู้กำกับการแสดงจำเป็นต้องมีความรู้และความสามารถในการกำกับและกำหนดทิศทางของการแสดงให้กับนักแสดงได้ ซึ่งสามารถทำงานร่วมกับผู้ฝึกสอนการแสดงได้ (Proferes, 2018)

การกำกับการแสดง คือ กระบวนการทางศิลปะและเทคนิคที่ผู้กำกับทำหน้าที่เป็น ผู้นำทางวิสัยทัศน์ (Visionary Leader) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตีความบทภาพยนตร์ (Script Interpretation) และถ่ายทอดแก่นเรื่อง (Thematic Core) ไปสู่ผู้ชมผ่านการทำงานร่วมกับนักแสดง ทีมงาน และองค์ประกอบทางภาพยนตร์ (มุมกล้อง แสง เสียง) ผู้กำกับจึงต้องมีทักษะในการสื่อสารเพื่อตั้งศักยภาพสูงสุดของนักแสดงออกมา ควบคุมจังหวะ (Pacing) และบรรยากาศ (Tone) ของเรื่องราว การกำกับการแสดงในบริบทของภาพยนตร์สั้นนั้นยังต้องอาศัย ความแม่นยำและการเน้นย้ำ (Precision and Emphasis) ในทุกองค์ประกอบ เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านเวลาในการเล่าเรื่อง ผู้กำกับจึงต้องตัดสินใจอย่างรวดเร็วและเด็ดขาดว่าองค์ประกอบใดที่จำเป็นต้องสื่อสารแก่นเรื่องอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด (Katz, 2019)

นอกจากนี้ เมื่อนำเทคนิคการแสดงแบบต้นสดมาใช้ในการกำกับภาพยนตร์สั้น โดยเฉพาะในแนวสยองขวัญ บทบาทของผู้กำกับจะเปลี่ยนจากผู้กำหนดทุกรายละเอียด (Auteur) ไปเป็น ผู้นำกระบวนการเรียนรู้ในการค้นพบ (Facilitator of Discovery) ผู้กำกับจะมุ่งเน้นที่การสร้างขอบเขตที่ชัดเจน (Clear Constraints) และ สถานการณ์หลัก (Core Scenario) ให้กับนักแสดงแทนการกำหนดบทพูดตายตัว ทฤษฎีนี้ถือว่าการต้นสดช่วยในการค้นหา

ปฏิกิริยาที่จริงใจ (Authentic Reactions) และ ช่วงเวลาที่ไม่คาดไม่ถึง (Unforeseen Moments) ที่มีจะทรงพลังในการสร้างความกลัว ผู้กำกับต้องเก่งในการสังเกตการณ์ คัดเลือกโมเมนต์ที่เกิดขึ้นระหว่างการต้นสด และนำมาจัดกรอบทางเทคนิคภาพยนตร์ (Framing, Editing) เพื่อให้ความสยองขวัญที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติถูกบันทึกและถ่ายทอดสู่ผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องตามโครงเรื่องที่วางไว้ (Eder, 2025)

องค์ประกอบและการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ หรือ "Horror Short Film" หมายถึง ภาพยนตร์สั้นที่นำเสนอหรือถ่ายทำให้เกิดอารมณ์สะพรึงกลัว มีลักษณะที่สำคัญของภาพยนตร์สยองขวัญก็คือ การเป็นภาพยนตร์ที่แสดงถึงความน่าสยดสยอง อันเนื่องมาจากความตายและการฆ่าฟัน ตัวเอกหรือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในฐานะเป็น "ผู้ฆ่า" หรือ "นักล่า" มักจะเป็นฆาตกรโรคจิต เป็นปีศาจร้าย เป็นผี เป็นสัตว์ประหลาดลักษณะเด่นของภาพยนตร์สยองขวัญเน้นการสร้างความรู้สึกลึกลับผ่านบรรยากาศที่กดดัน เช่น ความมืด ความเงียบ และเสียงประกอบ การเล่าเรื่องที่มักเกี่ยวข้องกับความลึกลับ ตัวละครเหนือธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ที่ไม่สามารถอธิบายได้ ภาพยนตร์แนวนี้นักมักเป็นการสะท้อนความกลัวและปัญหาสังคม เช่น การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม หรือความไม่แน่นอนในอนาคต (Hutchings, 2004)

เช่นเดียวกับ ฌีรูล วังซัน (2552) ได้กล่าวถึงภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญนั้น มีเป้าหมายหลักคือการกระตุ้นความรู้สึกหวาดกลัว ความวิตกกังวล และความตื่นตระหนกในระยะเวลาการเล่าเรื่องที่จำกัด ซึ่งแตกต่างจากภาพยนตร์ขนาดยาวที่สามารถสร้างความตึงเครียดได้ยาวนานกว่า องค์ประกอบสำคัญจึงต้องถูกเลือกใช้เพื่อสร้างผลกระทบสูงสุดอย่างรวดเร็ว การสร้างบรรยากาศ (Atmosphere) ที่อึดอัดและไม่ปลอดภัยจึงเป็นหัวใจหลักโดยอาศัยเทคนิคทางด้านภาพและเสียง เช่น การใช้ แสงและเงา (Low-Key Lighting) เพื่อสร้างมุมมืดและพื้นที่ที่ไม่ชัดเจน, การใช้ เสียง (Sound Design) เช่น เสียงลมหวีดหวิว หรือเสียงฝีเท้าที่คาดเดาไม่ได้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ นอกจากนี้ การใช้มุมกล้องที่ไม่สมดุล (Tilted Angles) หรือมุมกล้องแทนสายตาของภัยคุกคาม (Point-of-View Shot) ยังช่วยสร้างความรู้สึกลึกลับและความไม่มั่นคงให้กับผู้ชมอีกด้วย

ภาพยนตร์สั้นสยองขวัญต้องอาศัยการเล่าเรื่องที่กระชับและมีประสิทธิภาพในการเข้าถึง จิตวิทยาความกลัว (Psychology of Horror) ของผู้ชมอย่างรวดเร็ว โดยมัก

เน้นการสร้าง ความตึงเครียด (Suspense) และ ความคาดเดาไม่ได้ (Unpredictability) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดความกลัวมากกว่าแค่ฉากตกใจ (Jump Scares) แนวคิดนี้สามารถอ้างอิงถึงทฤษฎีทางจิตวิทยา เช่น “ความแปลกประหลาดที่คุ้นเคย” (The Uncanny) ของ Sigmund Freud ที่กล่าวถึงการนำภาพหรือสิ่งที่เรารู้จักมาบิดเบือนให้กลายเป็นสิ่งน่ากลัว เพื่อดึงเอาความกลัวที่ซ่อนอยู่ในจิตใต้สำนึกของผู้ชมออกมา ในบริบทของการใช้การแสดงแบบต้นสด องค์ประกอบนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการตอบสนองที่คาดเดาไม่ได้ของนักแสดงต่อสถานการณ์น่ากลัวจะช่วยเสริมสร้างความตึงเครียดที่แท้จริง ทำให้เนื้อเรื่องที่สั้นมีความหนาแน่นและทรงพลังทางอารมณ์มากขึ้น (Worland, 2025)

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาการสร้าง ความกลัวผ่านเทคนิคการกำกับภาพในภาพยนตร์ สยองขวัญของผู้กำกับภาพยนตร์ “เจมส์ วาน” สามารถสรุปใจความสำคัญ ดังนี้ 1. เทคนิคการจัดแสง (Lighting Technique) เป็นเทคนิคของการกำหนดจุดนำสายตาผู้ชมผ่านการควบคุมความสว่างในภาพ โดยอาศัยหลักการที่ว่าสายตาตามนุษย์มีแนวโน้มที่จะจับจ้องไปยังจุดที่มีความสว่างมากที่สุดในรอบภาพก่อนเป็นอันดับแรก 2. เทคนิคการถ่ายภาพแบบนานต่อเนื่อง (Long Take Shot) หมายถึงการบันทึกภาพอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีการตัดต่อภายในช็อตเดียวเป็นระยะเวลานาน เทคนิคนี้ช่วยสร้างความรู้สึกสมจริง รักษาความต่อเนื่องของเวลาและพื้นที่ รวมทั้งดึงดูดผู้ชมให้จดจ่อกับการเคลื่อนไหวและปฏิสัมพันธ์ของตัวละครอย่างไม่ละสายตา 3. เทคนิคการใช้ขนาดภาพและมุมกล้อง (Shot Size and Camera Angle) ประกอบด้วยการบูรณาการภาพหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การนำเสนอมุมมองตัวละคร (Point of View Shot) ซึ่งทำให้ผู้ชมได้สัมผัสประสบการณ์ผ่านสายตาของตัวละคร สร้างความผูกพันทางอารมณ์และความเข้าใจในมุมมองของบุคคลนั้น ภาพขนาดใกล้ (Close-up Shot) ที่เผยให้เห็นรายละเอียดสีหน้าและอารมณ์ของตัวละครอย่างใกล้ชิด ช่วยสร้างความเข้มข้นทางอารมณ์และความเชื่อมโยงระหว่างตัวละครกับผู้ชม 4. เทคนิคการจัดองค์ประกอบภาพ (Composition Technique) เป็นศิลปะในการจัดวางองค์ประกอบต่างๆ ภายในกรอบภาพอย่างมีเจตนา ประกอบด้วย การสร้างพื้นที่ว่าง (Negative Space) การใช้เส้นนำสายตา (Leading Line) การวางเฟรมภาพให้รู้สึกแคบ (Narrow Frame) การจัดองค์ประกอบภาพแบบกรอบภาพ (Frame in Frame) (อภิป เตชะพงษ์ศรี, 2567) โดยที่ผู้กำกับการแสดง นวัตกรรมสื่อสารนิพนธ์ ของสาขา

ภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง คือ ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday, ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia และ ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way สามารถนำองค์ประกอบดังกล่าวมาใช้เป็นเทคนิคในการเล่าเรื่องผ่านภาพ รวมทั้งนำไปสู่การกำหนดทิศทางการแสดงของนักแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

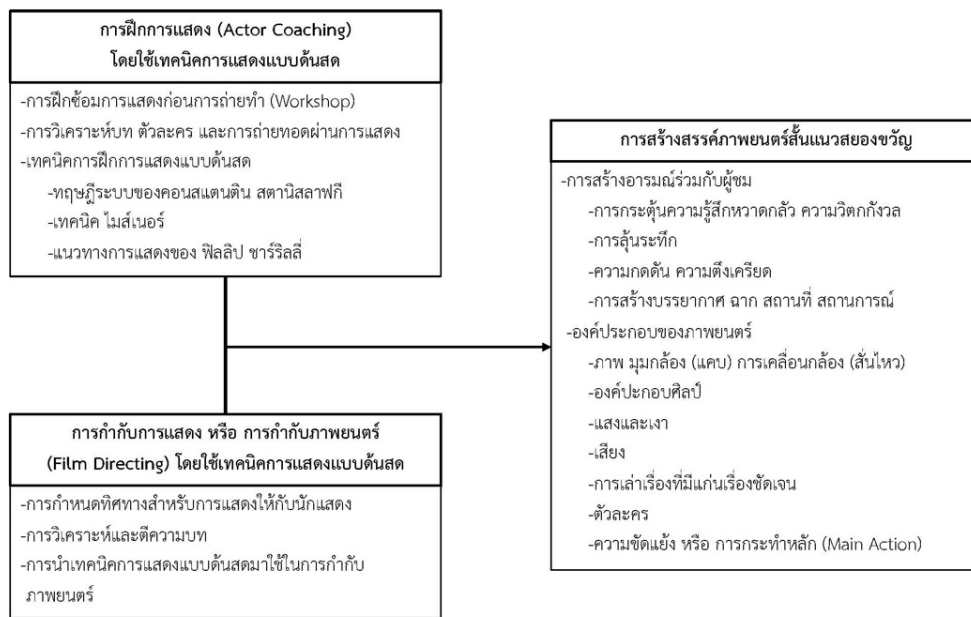
นอกจากนี้ องค์ประกอบพื้นฐานของงานภาพยนตร์สั้น สามารถมาใช้เป็นพื้นฐานของการกำกับการแสดงได้เช่นกัน กล่าวคือ องค์ประกอบสำคัญของภาพยนตร์สั้นที่ประสบความสำเร็จนั้นต้องอาศัย ความกระชับและการมุ่งเน้น (Conciseness and Focus) ในการเล่าเรื่อง เนื่องจากมีเวลาจำกัดในการสร้างผลกระทบต่อผู้ชม โดยหลักแล้ว ภาพยนตร์สั้นที่ดีจะประกอบด้วย 1.แนวคิดหลักที่ชัดเจน (A Central Idea) ซึ่งเป็นแก่นเรื่องที่ไม่น่าสับสน 2.ตัวละครที่น่าสนใจ (Relatable Characters) แม้จะไม่มีเวลาพัฒนาตัวละครมากนัก แต่ผู้ชมต้องสามารถเชื่อมโยงได้ทันที 3.บทภาพยนตร์ที่มุ่งเน้น (Focused Script) ที่จำกัดความขัดแย้งหลักไว้เพียงหนึ่งเดียว เพื่อให้เรื่องราวไม่หลุดประเด็น และที่สำคัญคือ 4.การเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงที่มีประสิทธิภาพ (Strong Visual and Sound Storytelling) ผู้กำกับต้องใช้ภาพ มุมกล้อง แสง และการออกแบบเสียงมาสื่อสารอารมณ์และบรรยากาศแทนบทพูดที่ไม่จำเป็น เพื่อส่งมอบ จุดไคลแมกซ์และการสรุปที่ทรงพลัง (Powerful Ending) ให้กับผู้ชมภายในระยะเวลาอันสั้น (Rea & Irving, 1995)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบต้นสด

2. เพื่อศึกษาผลของการสื่อสารและการรับรู้จากผู้ชมผ่านผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญที่ใช้เทคนิคการแสดงแบบต้นสด

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย
ที่มา: ภาพโดยผู้วิจัย ภัทรนันท์ ไวทยะสิน

สำหรับการดำเนินการวิจัย เรื่อง การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบต้นสด ผู้วิจัยได้กำหนด สมมติฐานในการดำเนินการวิจัย คือ การฝึกการแสดงและกำกับการแสดงด้วยเทคนิคการแสดงแบบต้นสดสามารถนำเสนอประเด็นของการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบของผลงานภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร คือ ทีมงานฝ่ายต่างๆ ที่สร้างสรรค์ผลงานผลงานนวัตกรรมสื่อสารนิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 10 เรื่อง

กลุ่มตัวอย่าง หรือ ผู้ให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ คือ ผู้กำกับการแสดง หรือ ผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) ผู้ฝึกสอนการแสดง (Acting Coach) และ นักแสดง (Actor) ที่อยู่ในผลงานสร้างสรรค์ภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญ โดยที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง จากผลงานนวัตกรรมสื่อสารนิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัย

นวัตกรรมสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง คือ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday* จำนวน 4 ท่าน, *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* จำนวน 3 ท่าน และ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way* จำนวน 3 ท่าน รวมทั้งหมด 10 ท่าน (ซึ่งเป็นผลงาน จาก 3 ใน 10 เรื่อง จากผลงานนวัตกรรมสื่อสารนิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 โดยที่ผลงานภาพยนตร์สั้นเรื่องอื่นๆ ไม่ใช่ภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญ

วิธีการดำเนินการวิจัย

สำหรับการดำเนินการวิจัย เรื่อง การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบต้นสด ผู้วิจัยได้มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้ คือ

1. ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การฝึกนักแสดง หรือ การฝึกสอนการแสดง การกำกับการแสดง ในงานภาพยนตร์ กระบวนการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ต้นแนวของขวัญ ตลอดจนเทคนิคการแสดงแบบต้นสด รวม

ทั้งการศึกษาลงานภาพยนตร์สั้นและภาพยนตร์ขนาดยาว แนวสยองขวัญ เพื่อศึกษาแนวทางการฝึกนักแสดง และการกำกับการแสดง ที่ส่งผลต่อการสื่อสารองค์ประกอบ และ คุณลักษณะสำคัญของภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ

2. ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสาร หรือ รายงาน ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานนวัตกรรม สื่อสารนิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัย นวัตกรรมสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งเป็นภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ คือ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday*, *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* และ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way*

3. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือแบบสัมภาษณ์เชิง ลึก ทั้งในส่วนของผู้ฝึกการแสดง นักแสดง และ ผู้กำกับการ แสดง ตามกรอบแนวคิดของการวิจัย นำไปข้อคำถามนำจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือ ผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการแสดงและกำกับการ แสดงในสื่อภาพยนตร์ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณา ความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหาตามแนวคิด ทฤษฎีและวัตถุประสงค์ในการวิจัย พร้อมทั้งตรวจสอบ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และ ความ สอดคล้องในข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหา เพื่อหา ค่า ICO (Index of Item Objective Congruence) โดยมีเกณฑ์พิจารณาใช้ข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 มา เป็นข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

4. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อ ประสานงานกลุ่มตัวอย่าง ผู้กำกับการแสดง หรือผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) ผู้ ฝึกสอนการแสดง (Acting Coach) และ นักแสดง (Actor) ที่อยู่ในผลงานสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ โดยที่ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง จากผลงานนวัตกรรม สื่อสารนิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัย นวัตกรรมสื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง คือ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday*, *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* และ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way* รวมทั้งหมด 10 ท่าน และ ดำเนินการสัมภาษณ์ เชิงลึก โดยมีเครื่องบันทึกเสียงและสมุดจดบันทึก ในการ บันทึกข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก

5. ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเชิงข้อมูล เกี่ยวกับบท วิเคราะห์ภาพยนตร์สั้น (Content / Data Analysis) ที่มีนัก วิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาพยนตร์ ได้รับชมและเขียนถึงภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญทั้ง 3 เรื่อง ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) และ การจัดบันทึก ข้อมูลจากเวทีเสวนาหลังฉายภาพยนตร์สั้นทั้ง 3 เรื่อง ซึ่ง เป็นการศึกษาลงานของการเผยแพร่ผลงานภาพยนตร์สั้นแนว

สยองขวัญและเป็นตัวแทนของผู้ชม รวมทั้งหมด 5 ท่าน โดยขั้นตอน การรวบรวม เก็บข้อมูล และการซักถามเพิ่ม เต็มในช่วงเสวนา มุ่งเน้นประเด็นเกี่ยวกับผลของการสื่อสาร และการรับรู้จากผู้ชม และ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทาง ด้านภาพยนตร์ เป็นสำคัญ

6. ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ หรือ Content Analysis อย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งสรุปผลการการ วิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะในการดำเนิน งานวิจัย เรื่อง การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการ กำกับการแสดงสำหรับภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้ เทคนิคการแสดงแบบดันสด

ผลการวิจัย

จากการดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เชิง ลึกกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม คือ ผู้ฝึกการแสดง นัก แสดง และผู้กำกับการแสดง จากผลงานนวัตกรรมสื่อสาร นิพนธ์ของสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรม สื่อสารสังคม ประจำปี พ.ศ. 2566 จำนวน 3 เรื่อง คือ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday*, *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* และ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way* รวมทั้งหมด 10 ท่าน ผู้วิจัย รวมทั้ง การศึกษาเอกสารที่ เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์สั้นทั้ง 3 เรื่อง สามารถสรุปผลการ วิจัยได้ตามประเด็น ดังนี้

1. การฝึกการแสดง (Actor Coaching) โดยใช้ การแสดงแบบดันสด สำหรับผู้ฝึกสอนการแสดงนั้น จาก ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญทั้ง 3 เรื่อง ได้นำมาใช้ในการ ฝึกนักแสดงทั้งหมด แต่นำมาใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน กล่าว คือ

- *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* ที่มีประเด็นเกี่ยว กับการคุกคามทางเพศและการใช้สื่อสังคมออนไลน์อย่าง ไม่มีวิจารณญาณ ผ่านตัวละครผู้หญิง 2 คน ผ่านเหตุการณ์ ที่หวาดกลัว กดดันและตึงเครียด รวมทั้ง ตัวละครทั้ง 2 คน นี้มีการเชื่อมโยงเหตุการณ์เข้าด้วยกันทั้งที่ 2 คนนี้ไม่เคย รู้จักกันมาก่อน รวมทั้งเทคนิคการเล่าเรื่องที่เป็นเหตุการณ์ ผันซ่อนผัน ซึ่งการฝึกการแสดงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการ จัดกิจกรรมฝึกซ้อมการแสดงก่อนการถ่ายทำ โดยที่ผู้ฝึก การแสดงได้ทำงานร่วมกับผู้กำกับการแสดงในการกำหนด แนวทางการวิเคราะห์ ตีความบท กำหนดคุณลักษณะ ของตัวละคร หรือ Character เพื่อเป็นแนวทางให้การ ฝึกการแสดง ตลอดจนเป็นแนวทางให้นักแสดงทำงานต่อ ไปได้ เนื่องจากนักแสดงนำผู้หญิงทั้ง 2 คน มีทักษะทาง ด้านการแสดงที่น้อย ขั้นตอนหรือกระบวนการของการฝึก

การแสดงนั้น เริ่มต้นจากการละลายพฤติกรรม การเข้าใจ และฝึกฝนพื้นฐานทางด้านการแสดงทั้งร่างกายและจิตใจ การวิเคราะห์ตัวละคร แล้วจึงเริ่มขั้นตอนการเข้าสู่บทบาท โดยที่ผู้ฝึกการแสดงจะไม่มุ่งเน้นให้นักแสดงท่องจำบท แต่ มุ่งเน้นการสร้างสถานการณ์จำลองในการเดินสัด เพื่อสังเกต การกระทำ และ การตอบสนองของนักแสดงต่อสิ่งเร้าต่างๆ โดยเฉพาะสถานการณ์ที่นำไปสู่ ความตื่นเต้น ความกดดัน ความตึงเครียด และความหวาดกลัว เช่น ฉากที่ตัวละคร “แอปเปิ้ล” โดยข่มขืน รวมทั้งเหตุการณ์ที่ “น้ำริน” ตัวละคร ผู้หญิงอีกคนนึง ได้เข้าไปอยู่ในช่วงเหตุการณ์ก่อนที่แอปเปิ้ล จะโดนข่มขืน ซึ่ง ผู้ฝึกการแสดง ได้มุ่งเน้นเทคนิคการสร้าง จินตนาการและมนต์สมมุติ ตามแนวคิดของ คอนสแตน ติน สตานิสลาฟสกี เมื่อเสร็จสิ้นจากการฝึกฝนการแสดงใน แต่ละครั้ง ผู้ฝึกการแสดง และผู้กำกับการแสดง จะให้ข้อคิด เห็น ข้อเสนอแนะ ทุกครั้ง เพื่อให้นักแสดงสามารถนำไป ปรับปรุงและพัฒนาต่อไป ข้อสังเกตของการฝึกการแสดง ของภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ คือ ช่วงเวลาของการฝึกฝนการ แสดง จำนวน 2 วัน ผู้สร้างสรรค์ผลงานมีความคิดเห็น ว่า เพียงพอแล้ว เนื่องจากอยากให้นักแสดง คงความสดใหม่ ของการแสดงอยู่เมื่อถึงวันถ่ายทำ รวมทั้งในการกระทำใน ช่วงของการฝึกการแสดงแบบเดินสัดที่ผู้กำกับแสดงมอง ว่า น่าสนใจ สามารถนำไปใช้ในแต่ละฉากได้จริง ผู้กำกับการแสดงจะมีการปรับเปลี่ยนบทให้เหมาะสมอีกครั้ง

- **ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday** เป็นผล งานที่มีประเด็นเกี่ยวกับเด็กที่ถูกทิ้งจากครอบครัวในสังคม ไทยแล้วจำเป็นต้องไปอยู่ในโรงเรียนประจำ ซึ่งตัวละครหลัก คือ นักเรียนผู้หญิง 2 คน คือ “วาฬ” และ “ฝน” ที่แอบไป ค้นพบความลับและเบื้องหลังอันโหดเหี้ยมของโรงเรียนแห่ง นี้ ทั้งในเรื่องการค้ำมนุษย์ และ การติดเชื่อโรคพิษสุนัขบ้า โดยมี “ครูลินนา” เป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ซึ่งผู้ฝึกการแสดงนั้น ให้ความสำคัญในช่วงก่อนเริ่มการถ่ายทำเป็นอย่างมาก ทั้ง การใช้ข้อมูล (Information) เกี่ยวกับโลกของภาพยนตร์ บริบท สาเหตุของเหตุการณ์ต่างๆ รวมทั้งเทคนิคการเล่า เรื่องแบบภาพยนตร์สั้นของขวัญ เพื่อให้นักแสดงหลักทั้ง 3 คน ทำให้กิจกรรมการฝึกการแสดง จึงเริ่มจากการอ่าน บทภาพยนตร์สั้นทั้งเรื่องพร้อมกัน โดยมีผู้กำกับการแสดง คอยดูภาพรวม หลังเสร็จสิ้นการอ่านบทนั้น ผู้กำกับการ แสดงได้แสดงความคิดเห็น บอกถึงข้อดีข้อเสียของนักแสดง แต่ละคน กำหนดแนวทางการแสดงให้กับนักแสดงแต่ละคน รวมทั้งการวิเคราะห์ และตีความตัวละครร่วมกัน หลังจาก นั้น ผู้ฝึกการแสดงจึงค่อยเริ่มเข้าสู่บทบาทของตัวละคร เริ่ม จากการเดินสัดในเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันให้นักแสดง

จินตนาการ หากนักแสดงต้องใช้ชีวิตในโรงเรียนประจำที่มี แต่ผู้หญิง บทบาทและหน้าที่ของนักเรียนและคุณครูมีความ สัมพันธ์กันอย่างไร การกำหนดและการวางลักษณะของตัว ละครเป็นอย่างไร ซึ่งการทำงานของภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ ผู้ กำกับการแสดงจะร่วมสังเกตการณ์ในการทำกิจกรรมฝึก การแสดงทุกครั้ง พร้อมให้ข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะทุกครั้ง สำหรับเทคนิคของการแสดงแบบเดินสัดที่ผู้ฝึกการแสดงนำ มาใช้ คือ ทฤษฎีระบบของคอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี ทั้ง ในเรื่องการมีเหตุผลตามสถานการณ์กำหนด หรือ Given Circumstance และ เน้นคิดของ ไมสเนอร์ ที่ให้ความสำคัญ กับ การคิด การตอบสนอง ที่เกิดขึ้นกับคู่แสดง โดยเมื่อถึง การถ่ายทำเทคนิคการแสดงแบบเดินสัดนั้น ยังนำมาใช้อยู่ ตลอดเวลาโดยเฉพาะในฉากที่ผู้กำกับการแสดงต้องการนำ เสนอความตึงเครียด กดดัน ลุ้นระทึก ของการค้นหาคำตอบ ของความลับ รวมทั้งในฉากที่ผู้กำกับภาพใช้เทคนิคการเล่า เรื่องผ่านเฟรมที่แคบ หรือ มุมกล้องแบบใกล้มาก (Extreme Close-up)

- **ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way** นำเสนอ เรื่องราวประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและความต้องการของ มนุษย์ โดยมีตัวละครหลัก คือ “ลันตา” ผู้หญิงสาวชาวเล ที่ต้องเดินทางออกจากหมู่บ้านมาที่เกาะแห่งหนึ่ง เพื่อต่อ ชะตาชีวิตตามตำราที่ได้มา ท่ามกลางคนแปลกหน้าอีก 3 คน ที่บังเอิญพบกัน ผู้ฝึกการแสดงและผู้กำกับการแสดง ดำเนินการเตรียมนักแสดงก่อนถึงวันถ่ายทำค่อนข้างน้อย มุ่งเน้นแต่การอ่านบทภาพยนตร์สั้นร่วมกันเพียงอย่างเดียว เนื่องจากเวลาว่างของนักแสดงทั้ง 4 คน ไม่ตรงกัน ซึ่ง ทีมงานและผู้สร้างสรรค์ผลงานได้รับทราบและเห็นผลกระท บจากการเตรียมนักแสดงที่น้อย จึงส่งผลให้การทำงาน ในวันถ่ายทำค่อนข้างยากและมีอุปสรรค รวมทั้งปัญหาใน การถ่ายทำที่เป็นในป่า บนเกาะ และ สภาพอากาศที่ไม่ สามารถควบคุมได้ จึงทำให้เวลาในการถ่ายทำเกินไปจากที่ กำหนด แต่ด้วยข้อจำกัดในการทำงาน ผู้กำกับการแสดงจึง ได้ปรึกษารื้อหรือกับผู้ฝึกการแสดง จึงทำให้มีการปรับเปลี่ยน แนวทางในการแสดงของนักแสดง คือ การให้นักแสดงเดิน สัดในช่วงเวลาการถ่ายทำจริง เพื่อลดระยะเวลาในการถ่าย ทำแต่ละฉากลง โดยให้ผู้ฝึกการแสดง กำหนดแนวทางการ แสดง เงื่อนไข ความขัดแย้ง ความต้องการและเป้าหมาย ของตัวละครที่ชัดเจน เพื่อให้นักแสดงเข้าใจตัวละครและ สถานการณ์ให้ได้รวดเร็วที่สุด รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักแสดง นำเสนอแนวทางและเทคนิคในการแสดงอีกด้วย ซึ่งผลการ แสดงแบบเดินสัดในวันถ่ายทำของภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ สามารถทำให้นักแสดงเป็นตัวละครได้สมบทบาทมากขึ้น

3. ผู้กำกับการแสดง หรือ ผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) ซึ่งแต่ละคนนั้น ได้เริ่มการทำงานตั้งแต่กระบวนการการกำหนดแก่นความคิด หรือ Theme การ

สรุปกระบวนการฝึกนักแสดงและวิธีการฝึกด้วย
เทคนิคการแสดงแบบดันสด จากการศึกษาภาพยนตร์สั้น
แนวสยองขวัญทั้ง 3 เรื่อง พบว่ามีกระบวนการฝึกนักแสดง
2 รูปแบบหลัก คือ รูปแบบที่ 1: การฝึกก่อนถ่ายทำอย่าง
เป็นระบบ (ภาพยนตร์สั้น เรื่อง *Lucretia* และ ภาพยนตร์
สั้น เรื่อง *Happy Bitterday*) ซึ่งมีขั้นตอนครบวงจร เริ่ม
จากการละลายพฤติกรรม การวิเคราะห์ตัวละคร การสร้าง
สถานการณ์จำลองเพื่อฝึกดันสด และการให้ข้อเสนอแนะ
โดยใช้เทคนิคของสตานิสลาฟสกี (มนต์สมมุติและ Given
Circumstance) และเทคนิคไมส์เนอร์ (การตอบสนองกับ
คู่แสดง) ใช้เวลาฝึกประมาณ 2 วัน เพื่อคงความสดใหม่
จนถึงวันถ่ายทำ และ รูปแบบที่ 2: การดันสดในวันถ่ายทำ
จริง (ภาพยนตร์สั้น เรื่อง *A Long Way*) ซึ่งเกิดจากข้อ
จำกัดด้านเวลา โดยผู้ฝึกกำหนดแนวทางการแสดง เงื่อนไข

และเป้าหมายของตัวละครอย่างชัดเจน พร้อมใช้แนวทางการเคลื่อนไหวร่างกายของฟิลลิป ชาร์ลลี ประกอบ เพื่อลดระยะเวลาถ่ายทำ

จากการดำเนินการศึกษาเชิงข้อมูลเกี่ยวกับบทวิจารณ์ภาพยนตร์สั้น (Content / Data Analysis) ที่มีนักวิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาพยนตร์ได้รับชม และเขียนถึงภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญทั้ง 3 เรื่อง ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) และ การจัดบันทึกข้อมูลจากเวทีเสวนาหลังฉายภาพยนตร์สั้นทั้ง 3 เรื่อง ซึ่งเป็นการศึกษาผลของการเผยแพร่ผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญและเป็นตัวแทนของผู้ชม เพื่อศึกษาผลของการสื่อสารและการรับรู้จากผู้ชมผ่านผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญที่ใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. นักวิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาพยนตร์ มองเห็นถึงคุณภาพของทักษะทางด้านการแสดงของนักแสดงจาก *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Happy Bitterday* เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากเหตุการณ์และเรื่องราวที่นำเสนอ ความรุนแรง ความโหดเหี้ยมของ “คุณครูลินนา” สามารถสร้างความเชื่อให้กับผู้ชมได้ การกระทำของตัวละคร และการแสดง สามารถกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความหวาดกลัว ลุ้นระทึก กดดันและตึงเครียด และผู้ชมสามารถร่วมลุ้นไปกับตัวละครนักเรียนผู้หญิง 2 คน ว่าจะสามารถเอาชีวิตรอดได้หรือไม่ อย่างไร ตลอดจนองค์ประกอบขั้นพื้นฐานของภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ ผู้กำกับการแสดง หรือ ผู้กำกับภาพยนตร์ก็สามารถสร้างสรรค์ได้อย่างดี สามารถสื่อสารประเด็น แก่นความคิด ปม ปัญหาของตัวละครได้ดี รวมทั้งการออกแบบองค์ประกอบศิลป์ได้นำเสนอได้อย่างชัดเจน มุ่งเน้นโลกของภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นในบริบทของโรงเรียนประจำหญิงล้วน ที่บรรยากาศน่ากลัว อึมครึม ไม่สดใส และนี่คือตัวอย่างของผลงานภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญที่ผสมผสานทุกองค์ประกอบของภาพยนตร์ได้อย่างลงตัว

2. นักวิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาพยนตร์ ได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อติชม กับ *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง A long way* ซึ่งการเล่าเรื่องเป็นจุดอ่อนมากที่สุดได้องค์ประกอบของภาพยนตร์ โดยที่กลุ่มผู้วิจารณ์ไม่ได้มีข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาในการถ่ายทำที่เกินเวลาที่กำหนดไว้ไปจำนวนมาก รวมทั้งข้อจำกัดในด้านสถานที่ถ่ายทำและอากาศที่เกิดขึ้น จึงส่งผลให้นักแสดงไม่สามารถเข้าถึงบทบาทได้ ความเชื่อและแรงกระตุ้นของตัวละครไม่ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากระบวนการทำงานระหว่างผู้กำกับการแสดง กับ นักแสดงทำงานกันน้อยไป รวมทั้งในบางฉากที่

ผู้กำกับให้นักแสดงต้นสนั้น นักแสดงไม่สามารถสื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกได้อย่างชัดเจน ผู้ชมเห็นเพียงการกระทำของตัวละครที่วิ่งหนีไปมา แต่ไม่เข้าใจแรงกระตุ้นของตัวละคร หรือ Motivation ที่แท้จริงได้ แต่จุดเด่นของผลงานภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ คือ องค์ประกอบในด้านของภาพ มุมกล้อง และการเคลื่อนกล้อง ที่นำเสนอความตื่นเต้น ความสยองขวัญ ความกดดันและตึงเครียดได้ดี แต่ไม่อยู่ตลอดทั้งเรื่อง อารมณ์และความรู้สึกดังกล่าวมักจะเป็นช่วง หรือ เป็นช่วง

3. นักวิชาการ นักวิจารณ์ หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาพยนตร์ ได้กล่าวถึง *ภาพยนตร์สั้น เรื่อง Lucretia* ที่นำเสนอโดยใช้ประเภทภาพยนตร์สยองขวัญนั้น กลุ่มผู้วิจารณ์มองว่ามีสัดส่วนในการเล่าเรื่องน้อยไป มองภาพรวมอาจจะเห็นแนวตรามาแทนได้ แต่บางช่วงเรื่องบางเหตุการณ์ก็สามารถนำเสนอ ความตื่นเต้น ความน่ากลัว ความเครียด ความกดดันได้ แต่ไม่ครอบคลุมทั้งเรื่อง ซึ่งส่งผลต่อการแสดงของนักแสดงที่ไม่ได้นำเสนอความรู้สึกต่างๆ อันเป็นองค์ประกอบของภาพยนตร์แนวสยองขวัญมากเท่าที่ควร รวมทั้งกลุ่มผู้วิจารณ์ไม่เห็นถึงเทคนิคการแสดงแบบดันสดในเรื่อง หรือ อีกนัยหนึ่งคือ ทักษะการแสดงแบบดันสดของนักแสดงแนบเนียนจนผู้ชมเชื่อว่าทั้งหมดคือการแสดงที่อยู่ในบทภาพยนตร์ทั้งหมด โดยที่ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่ามาจากการทำงานของผู้กำกับการแสดงที่มีการปรับเปลี่ยนบทให้เหมาะสมหลังจากการฝึกการแสดงแบบดันสดในช่วงเวลาก่อนการถ่ายทำ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. การแสดงแบบดันสดเป็นกลไกสำคัญในการสร้างความสมจริงของอารมณ์ความกลัว การฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบดันสด (Improvisation) มีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญ เนื่องจากมุ่งเน้นการสร้าง ความไว้วางใจและการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกระตุ้นและถ่ายทอดอารมณ์ความกลัวหรือความตื่นเต้นตระหนกออกมาได้อย่างสดใหม่และคาดเดาไม่ได้ นักแสดงรู้สึกปลอดภัยและสบายใจที่จะปลดปล่อยความรู้สึกและอารมณ์ของตัวละครได้อย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นการทดสอบขีดความสามารถในการเข้าถึงบทบาท อย่างไรก็ตามนักแสดงจะต้องมีการทำการบ้านล่วงหน้าเพื่อวิเคราะห์ แรงกระตุ้น (Motivate) และ ความต้องการสูงสุด ของตัวละครในฉากนั้น ๆ อย่างชัดเจน เพื่อให้การดันสดมีทิศทางและไม่หลุดประเด็นการเล่าเรื่อง (Kilroy, 2024)

2. ผู้กำกับการแสดงที่ใช้เทคนิคต้นสด ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดรายละเอียดทุกอย่าง (Auteur) แต่ได้เปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้นำกระบวนการเรียนรู้ในการค้นพบ (Facilitator of Discovery) โดยการให้โจทย์และตัดสินใจนำเทคนิคการแสดงแบบต้นสดมาใช้ในช่วงท้ายของการฝึกซ้อมหรือขณะถ่ายทำ เพื่อสร้างแนวทางการแสดงใหม่ ๆ และเพิ่มความสดใหม่ให้กับตัวละคร บทบาทนี้มุ่งเน้นที่การสร้างขอบเขตที่ชัดเจน และ สถานการณ์หลัก (Core Scenario) ให้กับนักแสดงแทนการกำหนดบทพูดตายตัว ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้เกิดปฏิกิริยาที่จริงใจ (Authentic Reactions) และช่วงเวลาที่ไม่คาดไม่ถึง (Unforeseen Moments) อันทรงพลังในการสร้างความกลัว (Eder, 2025)

3. ประสิทธิภาพของการต้นสดขึ้นอยู่กับความพร้อมตัวและการบูรณาการกับองค์ประกอบภาพยนตร์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จของการใช้เทคนิคต้นสดในภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญนั้น ขึ้นอยู่กับระดับของการเตรียมความพร้อมของนักแสดงและการบูรณาการเข้ากับเทคนิคการสร้างภาพยนตร์ (Worland, 2025)

- ภาพยนตร์สั้นเรื่อง *Happy Bitterday* ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง ได้รับคำวิจารณ์ว่าทักษะการแสดงสามารถกระตุ้นความรู้สึกหวาดกลัวและลุ้นระทึกได้อย่างดีเยี่ยม เนื่องจากการบูรณาการการแสดงที่สมจริงเข้ากับองค์ประกอบพื้นฐานของภาพยนตร์ (เช่น การออกแบบองค์ประกอบศิลป์ที่ชัดเจน) ได้อย่างลงตัว

- ภาพยนตร์สั้นเรื่อง *A long way* ที่มีการเตรียมนักแสดงค่อนข้างน้อยและใช้การต้นสดในวันถ่ายทำเพื่อลดเวลา ได้รับข้อเสนอแนะว่าการเล่าเรื่องเป็นจุดอ่อน นักแสดงไม่สามารถสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างชัดเจน และผู้ชมไม่เข้าใจ แรงกระตุ้น (Motivation) ที่แท้จริงของตัวละคร ซึ่งตอกย้ำว่า การเตรียมตัวที่น้อยและการต้นสดที่ขาดทิศทางที่ชัดเจน ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการสื่อสารประเด็นหลักไปยังผู้ชม

4. การแสดงแบบต้นสดเป็นไปได้ที่จะแนบเนียนจนผู้ชมไม่รับรู้ จากการวิเคราะห์บทวิจารณ์ของภาพยนตร์สั้นเรื่อง *Lucretia* พบข้อสังเกตว่า กลุ่มผู้วิจารณ์ไม่เห็นถึงเทคนิคการแสดงแบบต้นสดอย่างชัดเจน หรืออาจกล่าวได้ว่า ทักษะการแสดงแบบต้นสดของนักแสดงมีความแนบเนียนสูงมาก จนผู้ชมเชื่อว่าทั้งหมดคือการแสดงที่อยู่ในบทบาทที่เตรียมไว้ ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าอาจเป็นผลมาจากการที่ผู้กำกับการแสดงมีการ ปรับเปลี่ยนบทให้เหมาะสม หลังจากการฝึกการแสดงแบบต้นสดในช่วงเวลา ก่อนการถ่ายทำ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการต้นสดไม่ได้จำกัดอยู่แค่การแสดงที่ไร้สคริปต์เท่านั้น แต่สามารถถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการ พัฒนาบท (Script Development)

และสร้างความสมจริงที่ถูก “ปรุงแต่ง” ในขั้นตอนหลังการฝึกซ้อมได้ด้วย (Cunha, Clegg & Kamoche, 2012)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

สำหรับการดำเนินการวิจัย เรื่อง การศึกษากระบวนการฝึกนักแสดงและการกำกับการแสดงสำหรับการสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นแนวสยองขวัญโดยใช้เทคนิคการแสดงแบบต้นสด ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในช่วงนิสิต หรือ ผู้สร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์สั้นถ่ายทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่ในขั้นตอนการฉายภาพยนตร์สั้น ซึ่งข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนั้น อาจจะไม่เท่าทันต่อสถานการณ์ บางประเด็น หรือบางเหตุการณ์ กลุ่มตัวอย่างอาจจะหลงลืมไปบ้าง ผู้วิจัยจำเป็นต้องสอบถามเพิ่มเติมโดยอาศัยบทบาทของอาจารย์ประจำสาขาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล ที่เคยเข้ารับฟังการนำเสนอผลงานในช่วงเตรียมการถ่ายทำที่ผ่านมา

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทวิจารณ์ภาพยนตร์สั้น และ จากเวทีเสวนานั้น ค่อนข้างมีเนื้อหาและรายละเอียดค่อนข้างมากและมีความเป็นปัจเจกบุคคลมาก ผู้วิจัยต้องวิเคราะห์และสรุปข้อมูลที่มีแนวทางเหมือนและคล้ายกันมากที่สุด นอกจากนี้ข้อมูลที่บันทึกมานั้นค่อนข้างกว้างมีหลายประเด็น ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องมาคัดเลือกให้เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัยมากที่สุด

3. หากมีข้อมูล หรือ เสียงตอบรับจากผู้ชมที่เป็นบุคคลทั่วไปอีกกลุ่มหนึ่ง จะทำให้ผลของการสื่อสารและการรับรู้จากกลุ่มผู้ชมชัดเจนและมีมิติมากยิ่งขึ้น ซึ่งสามารถใช้การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจในด้านการแสดงและกำกับการแสดงภาพยนตร์ จึงมองเห็นว่า จะดำเนินการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน หรือ การฝึกการแสดง หรือ การกำกับการแสดงในงานภาพยนตร์ ผ่านภาพยนตร์ประเภทอื่นๆ เช่น ภาพยนตร์แนวตลก ภาพยนตร์แนวแฟนตาซี หรือ ภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวน เป็นต้น รวมทั้ง การศึกษาถึงเทคนิคสำคัญที่นักแสดง และ ผู้กำกับการแสดงใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์ในศตวรรษที่ 21 หรือในยุคปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจจะส่งผลต่อกระบวนการ รูปแบบ เทคนิคการทำงานที่เปลี่ยนแปลงไปจากแนวคิด ทฤษฎีที่มีอยู่

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐพล วงษ์ชื่น. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้มู้ดแอนด์โทนของผู้ชมภาพยนตร์ไทยในการออกแบบงานสร้างภาพยนตร์แนวสยองขวัญ**. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/19935>
- มัทนี รัตนิน. (2555). **ศิลปะการแสดงละคร: หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:275413
- สดใส พันธุ์โกมล. (2537). **การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาของนักแสดงในการกำกับการแสดงละครสมัยใหม่แนวทางต่าง ๆ ในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมสุข หินวิมาน, กิติมา สุรสนธิ, ศรรรวิศา เมฆไพบูลย์, เกศราพร ทองพุ่มพุกษา, กำจร หลุยยะพงศ์, วาริฉัตรอุดมผล, อนงค์นาฏ รัศมีเวียงชัย, กุลนารี เสือโรจน์, ศิริมิตร ประพันธ์ธุรกิจ, กรรณิกา รุ่งเจริญพงษ์, ภัทธีรา สารการบริรักษ์, อารดา ครุจิต และ รุจน์ โกมลบุตร. (2558). **ธุรกิจสื่อมวลชน** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อธิป เตชะพงศธร. (2567). **การศึกษาการสร้างความรู้ผ่านเทคนิคการกำกับภาพในภาพยนตร์สยองขวัญของผู้กำกับภาพยนตร์ “เจมส์ วาน”**. **วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม**, 12(1), 10–21. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jcosci/article/view/270853>
- Aquilina, S. (2025). **Stanislavsky's use of improvisation**. Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1007/978-3-031-84767-7>
- Cunha, M. P. e, Clegg, S. R., & Kamoche, K. (2012). **Improvisation as real-time foresight**. **Futures**, 44(3), 265–272. <https://doi.org/10.1016/j.futures.2011.10.009>
- Eder, J. (2025). **Characters in film and other media: Theory, analysis, interpretation** (S. Lowry, Trans.). Open Book Publishers. <https://doi.org/10.11647/OBP.0283>
- Honthaner, E. L. (2010). **The complete film production handbook** (4th ed.). Focal Press.
- Hutchings, P. (2004). **The Horror Film**. Harlow, England ; New York: Routledge.
- Katz, S. D. (2019). **Film directing shot by shot: Visualizing from concept to screen** (25th anniversary ed.). Michael Wiese Productions.
- Kawin, B. F. (2012). **Horror and the horror film**. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.7135/UPO9780857284556>
- Kilroy, W. (2024). **Improvisation the Michael Chekhov way: Active exploration of acting techniques**. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003362098>
- McGaw, C., Stilson, K. L., & Clark, L. D. (2014). **Acting is believing** (12th ed.). Wadsworth.
- Proferes, N. T. (2018). **Film directing fundamentals: See your film before shooting** (4th ed.). Routledge.
- Rabiger, M. (2008). **Directing: Film techniques and aesthetics**. Oxford: Elsevier.
- Rea, P. W., & Irving, D. K. (1995). **Producing and directing the short film and video**. Focal Press.
- Sparks, R. (2021). **The authentic leader: Using the Meisner technique for embracing the values of truthful leadership**. Routledge. <https://www.taylorfrancis.com/books/9781003022626>
- Stanislavski, K. (2018). **My life in art** (J. Benedetti, Trans.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315823720>
- Worland, R. (2025). **The horror film: An introduction** (2nd ed.). Wiley-Blackwell.